

виготовляються з безперервних ниток, а повсть являє собою щільний клубок коротких волокон. АВВМ мають дуже велику площу поверхні при діаметрі волокна – 10-20 мкм, що забезпечує швидке протікання процесів адсорбції.

Підводячи підсумок можна зробити наступні висновки. Проблема розробки матеріалів для захисного одягу є актуальною. Не існує універсального матеріалу для спеціального одягу. Для захисту від пилу і бруду найбільш використані тканини на основі чистої бавовни, або з додаванням полімерних волокон. Для ізолюючого одягу використовують полімерні матеріали, найбільш сучасними та ефективними є композиційні текстильні матеріали. В якості фільтрувальних елементів респіраторного призначення використовують віскозні полотна з використанням голкопробивної технології, або вуглецеві волокнисті матеріали, які пропитують різними хемосорбційними або дезінфікуючими розчинами.

Список використаної літератури

1. Голінько В.І. Проектування засобів індивідуального захисту працюючих : навч. посіб. / В.І. Голінько, Л.Д. Третьякова, С.І. Чеберячко; М-во освіти і науки України, Нац. гірн. ун-т. – Дніпро : НГУ, 2017. 181 с.
2. Колосніченко М. В. Проектування спеціального одягу / М. В. Колосніченко, Н. В. Остапенко. – К.: КНУТД, 2008. – 128 с.
3. Третьякова Л. Д. Оцінювання ризику у використанні захисного одягу / Л.Д. Третьякова, Н. В. Остапенко // Проблеми охорони праці в Україні. – 2016. – Вип. 32. – С. 57-66.
4. Третьякова Л.Д. Дослідження фізико-механічних характеристик нових полімерних матеріалів для захисного одягу / Л.Д. Третьякова // Проблеми охорони праці в Україні. – 2007. – Вип. 14. – С.59–67.
5. Захисний одяг. Загальні вимоги. EN 340. – К. Укр НДІССІ, 1993. – 10 с. Одяг захисний. Загальні вимоги. ДСТУ ISO 13688:2001. – К.: Держстандарт України, 2002. – 6 с. – (Національний стандарт України).
6. Пристрої респіраторні захисні. Повні маски. Вимоги, випробування, маркування. ДСТУ EN 143–2003. – [Чинний від 2004-06-01]. – К.: Держстандарт України, 2003. – 26 с. – (Національний стандарт України).

ПРОФІЛАКТИКА ДИТЯЧОГО ТРАВМАТИЗМУ

*Коробка Д. С.
м. Полтава*

Анотація. Дитячий травматизм є однією з актуальних проблем охорони здоров'я та безпеки життєдіяльності. Дану проблему часто недооцінюють. Останнім часом аналізуючи причини нещасних випадків, дуже прикро слухати та усвідомлювати те, що у більшості нещасних випадків можна було б запобігти травматизму. Травматизм можна уникнути шляхом вжиття виховних заходів профілактики та боротьби з травматизмом у повсякденному житті.

Ключові слова: профілактика, травма, дитячий та шкільний травматизм.

Травма – це раптовий вплив різних зовнішніх факторів на організм людини, що призводить до порушення структури. Травматизм – це сукупність травм у різних групах населення за певний період часу. Під дитячим травматизмом нам слід розуміти сукупність раптово виниклих ушкоджень серед дітей і підлітків різного віку.

Виділяють такі види дитячого травматизму як: шкільний, спортивний та побутовий.

1. До побутового травматизму відносяться всі випадки пошкоджень, отримані в умовах сім'ї, в будинку та у дворі. В таких умовах за дітьми доглядають батьки, старші родичі або друзі. Це такий більш поширений вид дитячого травматизму. В дитячому

травматизмі перше місце займають різні види ран, розтягнень переломів, опіків.

2. Найнебезпечніший – дитячий дорожньо-транспортний травматизм.

3. Третій вид травматизму – це шкільний травматизм. Шкільні травми включають в себе нещасні випадки у учнів загальноосвітніх шкіл, що виникли в період їхнього перебування в школі (під час уроків, на перерві, на шкільній ділянці). Через велику скупченість дітей, постійне переміщення з класу в клас, перерв, коли дитяча енергія накопичилась за урок.

Щоб запобігти травматизму є такі різноманітні принципи, але одним з них є постійна турбота дорослих про безпеку своїх та інших дітей. Дорослих турбота потрібна, особливо як поводитися з вогнем та небезпечними приладами. Батьки повинні вчасно виховувати в дітях обережність у різних ситуаціях, які трапляються в їхньому житті. Дітей потрібно застерігати від пустощів в будинках, на деревах та в громадських місцях. Батьки ні в якому разі не повинні забороняти дітям гратися в рухливі ігри, постійно забороняти та обмежувати то не вихід із ситуації. Потрібно все робити зрозуміло, щоб не ображати і не принижувати дітей. Бо з часом у дитини може проявитися страх і вона робитиме все навпаки. Не потрібно залякувати дитину, буде правильніше, коли ви час-від-часу будете розповідати про різні нещасні випадки та можливі наслідки і шляхи їх попередження у їхньому житті. Біля дітей треба бути постійно на сторожі, усувати з їхнього шляху небезпечні предмети, старшим дітям треба постійно пояснювати про безпеку.

Найбільше шкільні травми діти отримують на уроках фізичного виховання, під час перерв, у класах, коридорах. Основними причинами шкільного травматизму є недостатня виховна робота: у таких школах діти проводять перерви, як їм схочеться.

При будь-яких видах дитячого травматизму дорослим необхідно дотримуватися таких двох основних принципів: високоорганізована освітньо-виховна робота та чітко налагоджена організація трудового процесу школи.

Рівень дитячого травматизму за останній час все більше зростає в усьому світі. Особливо занепокоєння викликає зростання дорожньо-транспортного травматизму, який призводить до зростання дитячої смертності, є однією з причин інвалідності дітей та дорослих. У виникненні травм у дітей суттєве значення мають вікові, психологічні особливості дітей, їх фізичний та розумовий розвиток, недостатність життєвого досвіду, підвищений інтерес до пізнання оточуючого світу.

Причини, що найбільше призводять до виникнення шкільного травматизму, можна розділити на такі групи:

1. Поведінка самої дитини, яка отримала травму під час ситуації.

2. Дії оточуючих однолітків, які були під скоєння травми.

3. Причиною, що приводить до виникнення травми можуть стати і дії або бездіяльність дорослих.

Причинами травм можуть бути порушення правил та інструкцій з техніки безпеки, небажання виконувати вимоги безпеки, нездатність їх виконати. В основі цих причин травматизму лежать психологічні причини. Психологічні причини виникнення небезпечних ситуацій можна поділити на кілька таких типів:

1. Порушення мотиваційних частин дій людей, які проявляється в небажаних діях, що забезпечує безпеку. Ці порушення виникають, якщо людина недооцінює безпеку, схильна до ризику, критично ставиться до технічних рекомендацій, які забезпечують безпеку.

2. Порушення мотиваційних частини дій можуть мати тимчасовий характер, пов'язаний, наприклад, зі станом депресії.

3. Порушення орієнтовних частин дій людини, які проявляється в незнанні норм і способів забезпечення безпеки, правил експлуатації обладнання.

Досить значна кількість травм припадає на критичні вікові періоди: 3 роки, 7 і

11- 12 років. В такі періоди діти та підлітки стають примхливими, принциповими, дратівливими, полюбляють вступати у різні конфлікти з оточуючими дітьми та старшими людьми. В таких періодах у них може сформуватися неприйняття вимог, які раніше беззаперечно виконувалися, що призводить до впертості і до порушень правил поведінки та, як правило, до отримання травм.

Діти, після того, коли вже вони отримують травми, як правило, мають високу схильність до багатьох ризиків, емоційно нестійкі, схильні до частих змін настрою, нервові, неадекватно поведуться в стресових ситуаціях.

Причинами дитячого травматизму є:

1. Недостатній контроль за дітьми, коли йдуть дорогою зі школи .
2. Не знання правил дорожнього руху та поведінки на вулиці, спеціальне нехтування такими правилами.
3. Різні ігри на проїзній частині вулиці.
4. Недостатнє охоплення дітей позашкільною навчально-виховною та розважальною роботою, недостатній контроль за дітьми під час дозвілля.

Отже, профілактикою шкільного травматизму сьогодні стурбований весь світ. Все більше досліджено, що за останні роки збільшується травматизм, кількість важких ушкоджень, ускладнених шоком, крововтратою, порушеннями життєво важливих функцій організму. На дорогах машини стають швидшими, електротехніка стає поширенішою. У дітей спритності, швидкості, гнучкості постійно стає все менше і менше. І тому в більшості країнах проблемою дитячого травматизму стурбовані не тільки лікарі, а й інженери, юристи, педагоги та політики. І тому ніякі громадські діячі та організації не будуть думати про здоров'я дітей більше, ніж їх рідні батьки та вчителі. У роботі школи одним із пріоритетних завдань є формування в учнів чітких навичок безпечної поведінки на вулицях, на дорогах, в школі та вдома. Основною формою профілактики дитячого травматизму в школі є проведення інструктажів з техніки безпеки для вчителів та учнів. Відповідне проведення різних профілактичних бесід з учнями та їх батьками, проведення виховних бесід про необхідність дотримання правил поведінки в школі та вимог до одягу і взуття учнів. Директором школи і заступником з виховної роботи має бути чітко розроблений графік чергування вчителів та учнів старших класів в коридорах, у шкільній їдальні та на території школи.

Список використаної літератури

1. Назарова С. К., Тухтаєва Д. М., Тиллабоєва А. А. Динаміка дитячого травматизму та попередження ранньої інвалідності // Молодий вчений. – 2016. – № 8. – С. 417–421.
2. Назарова С. К., Тухтаєва Д. М., Тиллабоєва А. А. Динаміка дитячого травматизму та попередження ранньої інвалідності // Молодий вчений. – 2016. – № 8. – С. 417–421.

ПРОФІЛАКТИКА ШКІЛЬНОГО ТРАВМАТИЗМУ У ДІТЕЙ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

*Кабарухіна Г. В.
м. Полтава*

Анотація. У статті розглядаються та аналізуються причини виникнення травматизму школярів в сучасних шкільних умовах, його види та ефективні заходи профілактики.

Ключові слова: учні, батьки, шкільний травматизм, види травматизму, профілактика.

У суспільстві, побудованому на гуманістичних і демократичних засадах, здоров'я людини є вищою цінністю, найважливішим надбанням держави. На жаль,